

23 października 1925 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

805617/00

Nr 2238.

Kl. 45 f 19.

Walter Krause
(Friesack, Niemcy).

Wóz do uruchamiania skrapiaczy.

Zgłoszono 9 lipca 1920 r.

Udzielono 15 czerwca 1925 r.

Pierwszeństwo: 8 marca 1917 r. dla zastrz. 1, 2, 3; 4 lutego 1919 r. dla zastrz. 5, 6 (Niemcy).

Dotychczas aparaty do skrapiania zaopatrywano wodą pod ciśnieniem zapomocą nieruchomych przewodów głównych i przewodów przenośnych, zaopatrzonych w odgałęzienia i giętkie węże. Odgałęzienia, z których każde składało się z rury postaci T i zamknięcia, ze względu na koszt i oszczędność ciężaru montuje się w odległościach jak największych od 18 do 20, a nawet i więcej metrów. Tym odległościom musiała odpowiadać długość węży, przez co praca była utrudniona zwłaszcza przy stosunkowo wielkich średnicach węzów. Dlatego też umieszczano węże na wózkach, lub taczkach, biegnących obok lub wzdłuż przewodów polowych. Na fig. 1, 2 i 3 rysunku oznaczają: 1 przewód główny i 2 przewód polowy z odgałęzieniami 3, 4 i 5,

do których dołączał się wąż 6, prowadzący wodę do równoległego do przewodu polowego skrapiacza 7. Ponieważ skrapiacz przesuwają się koło odgałęzień, wąż musi wyginać się, jak to przedstawiono na fig. 2. By te wyginania można było skutecznie bez ostrych łuków lub załamania, wąż umieszczał się w osłonach falistych, leżących w płaszczyznach prostopadłych do osi węża. Zakrzywienia węża stawiają wielki opór przepływowi wody, węże powinny być również ze względu na oszczędność jak najkrótsze. Przy takim urządzeniu, zostawała nieskropiona wodą część pola, ograniczona na fig. 1, 2 i 3 linią kreskowaną. Wady te usuwa wynalazek zapomocą wozu o konstrukcji poniżej opisaney.

Fig. 4 przedstawia schematycznie widok

boczny jednego przykładu konstrukcji wozu, połączonego z przewodem polowym, przyczem na rysunku przedstawiono wóz w pośrodku przerwany. Fig. 5 przedstawia widok z góry, zaś fig. 6—9 przedstawiają szczegóły wozu. Fig. 10 przedstawia w przekroju widok boczny przerwanego pośrodku wozu innej konstrukcji w połączeniu z przewodem polowym, a fig. 11 przedstawia śródkowy przekrój tegoż wozu.

Długość wozu według fig. 4 i 5 odpowiada odległościom odgałęzień przewodu polowego 8. Wóz przesuwają się ponad przewodem polowym, a koła 13 biegają po prawej i po lewej stronie tegoż. Wóz jest połączony zapomocą kolan 10 z dwoma odgałęzieniami tak, że wodę doprowadza się pod ciśnieniem z obu stron głównej rury, łączącej oba kolana. Wskutek tego główna rura 11 może mieć o połowę mniejszy przekrój niż przewód polowy 8. Główna rura 11 posiada dowolną ilość odgałęzień 12 w dowolnych odległościach. Do tych odgałęzień mogą być dołączone skrapiacze, albo bezpośrednio, albo za pośrednictwem znanych węzów kształtu V lub zwyczajnych węzów. Węże mogą być krótkie przy większej ilości odgałęzień i oprócz tego mogą być jednym końcem prowadzone po rurze 11.

Wozy złączeniowe buduje się możliwie długie z odpowiednią ilością par kół, w tym celu, żeby przewód polowy mógł posiadać jak najmniej odgałęzień. By ułatwić ruszenie z miejsca i przesuwanie wozu, łączą się pojedyncze pary kół zapomocą sprężyn 16 z główną rurą 11 (fig. 6 i 7). Oś kół 28 jest zaopatrzona w pochwę, w której może ślizgać się główna rura 11. Pochwa jest zaopatrzona w środku po bokach w uszka 15, do których są przymocowane sprężyny 16, z których drugie końce są połączone z pierścieniami 17, nasadzonymi nieruchomo na głównej rurze 11.

Przy przewożeniu wozu do miejsca pracy rurę główną zsuwa się naksztalt tele-

skopu z dwu lub więcej zesuwalnych rur 11 i 18 (fig. 6 i 7).

By wóz dłuższej konstrukcji mógł być skręcany na strony, wstawia się do głównej rury 11 przeguby znanej konstrukcji, lub odcinki węzów według fig. 8 i 9.

Przytem końce rur 19 i wąż 20 spoczywają na oporze ograniczonej po bokach wygiętymi brzegami, która zapobiega zboczeniu węża 20 na strony. Brzegi oporki są zaopatrzone na końcach w nośki 27, które przez zahaczenie o występy końców rur 19 (na rysunku nie naznaczone) odciażają wąż. Do tego celu służą też łańcuchy 24, które zapomocą pierścieni 26 łączą końce rur 19 z kabłąkiem 23. Pierścienie z nośkami 25 zapobiegają przechylaniu się końców rur.

Główna rura przedstawionego na fig. 4 i 5 wozu jest zaopatrzona po obu stronach w odgałęzienia dla przymocowania skrapiaczy tak, aby te mogły pracować po lewej i po prawej stronie wozu. Odgałęzienia z jednej strony są niepotrzebne, jeżeli skrapiacz ma pracować tylko po jednej stronie przewodu polnego, albo po drugiej stronie przewodu, wtedy kiedy wóz jedzie z powrotem. W tym wypadku jednak musi wóz na końcu przewodu polnego zawrócić, co przy znacznej długości wozu i przy wąskich po największej części drogach na końcu pola jest uciążliwe.

Ta niedogodność konstrukcji wozu według fig. 10 i 11 zostaje usunięta w ten prosty sposób, że główna rura wozu jest obracalna około swej osi podłużnej. Gdy taki wóz znajdzie się po obrobie roli, położonej po jednej stronie przewodu polnego, na końcu tego przewodu, wówczas, dla obróbki roli położonej po stronie przeciwnej, wystarczy obrócenie głównej rury o 180° bez potrzeby zawracania wozu.

Wóz spoczywający na kołach 13 znajduje się ponad przewodem polnym 8, pomiędzy dwoma odgałęzieniami 9 i jest połączony z nimi zapomocą kolan 10. Umie-

szczona na wozie główna rura 11 jest zaopatrzona w kolanka 12, służące do przymocowania skrapiaczy.

Rura główna 11, spoczywająca w rozkwieralnych łożyskach 28, jest około swej osi obracalną i może być, jak to uwidocznicno na fig. 11, z położenia przedstawionego pełnemi linjami obróconą do położenia przedstawionego linjami kreskowanemi. Połączenie końców rury obracalnej 11 zapomocą kolan można skutecznie też zapomocą pochw 29 i uszczelnienia 30.

Cel wynalazku może także być osiągnięty w ten sposób, że nie obraca się całej głównej rury, lecz tylko kolanka 12 około osi rury głównej.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wóz do uruchomienia skrapiaczy, znamieny tem, że przesuwają się na kołach (13) równolegle do przewodu polnego (8) i jest zaopatrzony w kilka kolanek (12) dla łączenia skrapiaczy z rurą główną (11), która podczas pracy łączy się ze stałemi odgałęzieniami (9) przewodu polnego.

2. Wóz według zastrzeżenia 1, zna-

mienny tem, że pary kół (13) są przesuwalne wzdłuż rury (11) i połączone sprężynami z rurą (11), którą podczas pracy łączy się ze stałemi odgałęzieniami (9) przewodu polnego.

3. Wóz według zastrzeżenia 1, znamieny tem, że rura główna (11) za pośrednictwem wsuwalnych w siebie części nakształt teleskopu, może być wydłużoną lub skracaną.

4. Wóz według zastrzeżenia 1, znamieny tem, że posiada węże (20), które są zabezpieczone przed rozciąganiem się i chronione przed wyboczeniem na strony zapomocą operek z bocznemi brzegami.

5. Wóz według zastrzeżenia 1, znamieny tem, że posiada obracalną rurę główną (11) dla dowolnego użycia kolanek (12) po obu stronach wozu.

6. Wóz do uruchomienia skraplaczy według zastrzeżenia 5, znamieny tem, że tylko kolanka (12) są obracalne około osi podłużnej rury głównej.

Walter Krause.
Zastępca: M. Kryzan,
rzecznik patentowy.

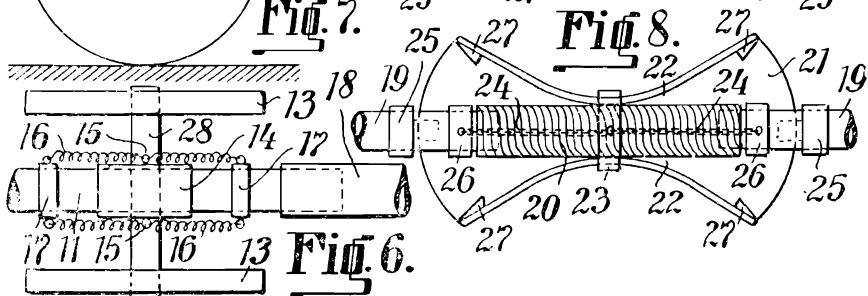
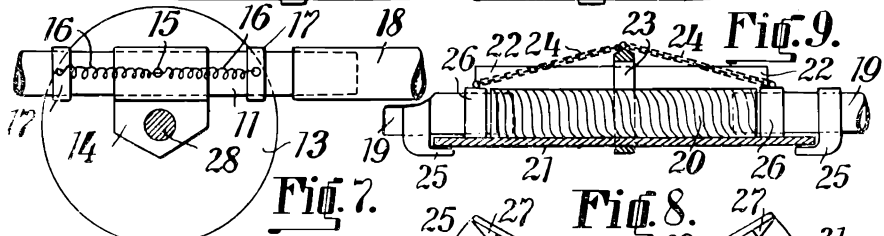
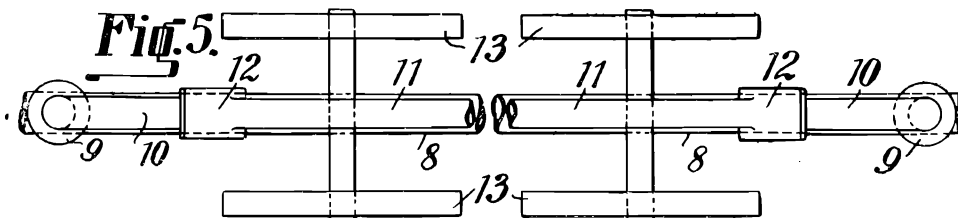
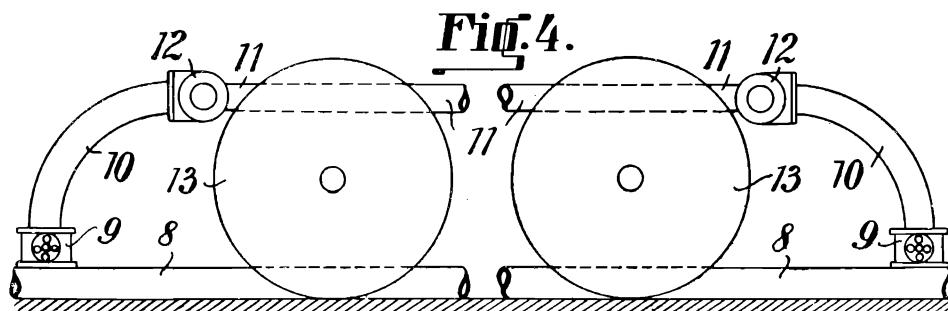
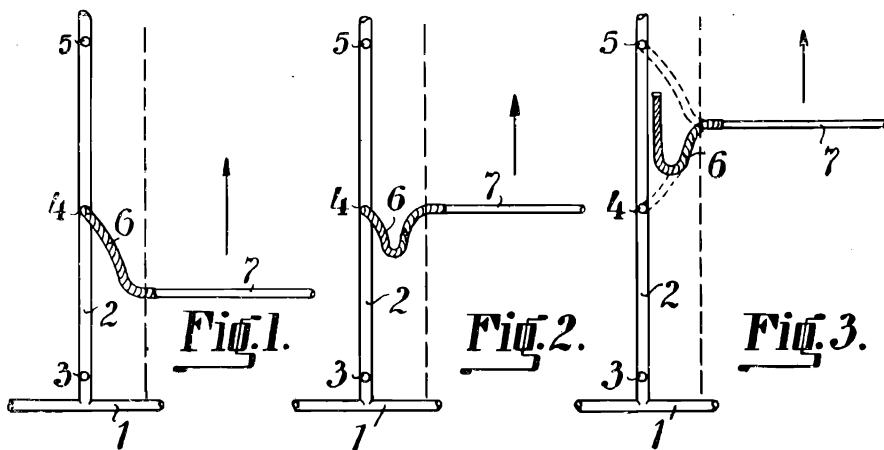

Fig. 10

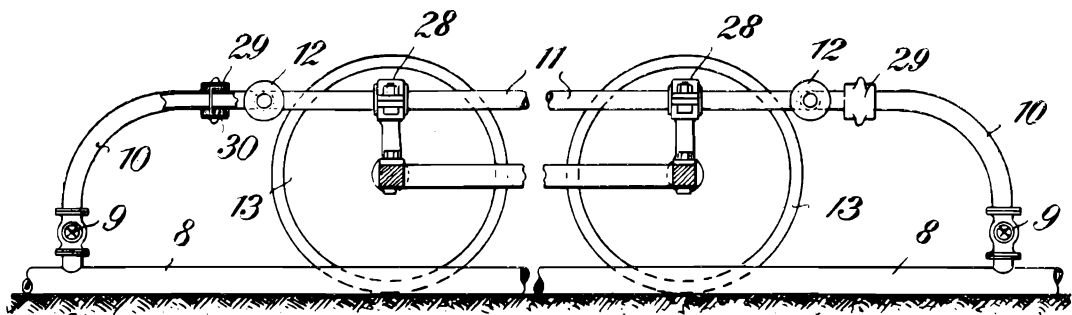

Fig. 11

